ROBINSONUL SPAŢIULUI

VICTOR MARTIN

— Ce facem? Mergem mai departe sau rămînem aici?

— Nu ştiu.

— Eu m-am plictisit de atîta umblat...

— Atunci, rămînem.

Rîul 1 se cuibări între două stînci, ştergînd cu grijă praful din jur. Apele se revărsară, ducînd cu ele bucăţi de gresie spongioasă şi pietre prismatice.

— Potoleşte-te! clipoci Rîul 2. Hai mai bine să facem un lac. Văd acolo jos o concavitate parcă făcută pentru aşa ceva!

Cele două rîuri se îmbrăţişară, iar apele roşiatice spumegară, aruncînd în vale un vuiet năprasnic. Un izvor fără minte se desprinse din Rîul 1, aruncîndu-se în crăpăturile stîncilor.

— Nu are nici o ieşire, spumegă Rîul 2, tăindu-i calea.

Apele se liniştiră, strîngînd ca într-o menghina stîncile lipsite de vegetaţie. Peştii, treziţi din amorţeala călătoriei, îşi căutară forma şi se lăsară în voia valuri lor. Rîul 1 adormise, cînd Rîul 2 îl înghionti.

— Ia priveşte ce piatră ciudată!

Rîul 2 întinse o mînă de ape şi îl apucă pe Robin de mijloc, ridicîndu-l din locul unde-şi pierduse cunoştinţa. Îl strînse puternic, făcînd un ochi de apă.

— Nu cred să fie piatră. S-ar putea să fie peşte!

— Îţi arde de glume? întrebă Rîul 2, vuind cît era valea de largă. Las-o baltă!

— Nu e peştele meu...

Rîurile se traseră mai aproape, mirate, cu valurile uriaşe, stîrnite involuntar.

— Cum nu e peştele tău? Atunci, al cui este?

— Mde, ştiu eu?!

— Eu credeam că e piatră. N-am văzut de cînd sînt asemenea peşte. Nici nu mişcă... Nu este peşte!

— Ba mişcă!

Rîul 2 îl aşeză cu grijă pe o stîncă mai înaltă, tulburat de mirare.

— Ai dreptate, o fi peşte-mutant. În acest caz, trebuie ucis imediat!

— Crezi că peştii mutanţi apar din senin? Eu îmi cunosc fiecare algă, fiecare structură cristalină... Nu face parte din mine!

— Mda, spuse Rîul 2. Nu cred să fie de pe-aici. Cu toate că astăzi formăm un lac, fiecare îşi are apele sale; asta nu se poate confunda. Fiecare îşi are personalitatea lui distinctă; ar fi de rîsul tuturor apelor să nu-ţi cunoşti structura!

— Ascultă! se învolbură Rîul 1. Auzi? Scoate sunete! Ciudate, dar sunete! Îl împinse pe Robin către mijlocul stîncii. Un peşte nu vorbeşte astfel, mai zise el. Ce sunete nearticulate! Oare ce-o fi?

— Orice ar fi, retrage apele de pe el. Nu vezi că dacă îl atingi, nu mai mişcă?

— Chiar, aşa este. O fi un peşte-imobil, pierdut din greşeală de vreun alt rîu?

— Nu, nu cred. Cum ar fi rezistat fără apă?

— Eu ştiam că tot ce e viu, tot ce mişcă, trăieşte cu apă!

— Aşa credeam şi eu, numai că dihania asta face excepţie.

— Poate că e mai bine să-l ducem în Oceanul Sintetizator, pentru analiză.

— Nu mai e nevoie să recurgem la această măsură extremă. Uite cine vine.

— Aaa, dar nici nu mi vine să cred, strigă Rîul 1. E chiar Rîul 22. Nu l-am mai văzut de cînd eram pîrîuri. Am auzit că a ajuns mare!

— Nu e mare, dar a fost propus pentru această funcţie... Deţine o serie de cunoştinţe pe care noi nu le avem. El este singurul care ne poate spune cu precizie ce este broasca asta oribilă!

Între timp, Rîul 22 se apropiase cu valuri mari, tunînd de o bucurie sălbatică la ciocnirea cu fiecare stîncă.

— Vă salut, prieteni! strigă el. Celelalte două rîuri îi răspunseră la fel de entuziaste şi se îmbrăţişară, făcînd un zgomot asurzitor. Îmi permiteţi să mă alătur vouă şi să formăm un lac şi mai mare?

— Vai, cu cea mai mare plăcere, spumegă Rîul 1 şi cele trei rîuri se uniră, formînd un lac de aproape 900 de mile pătrate. Făcură schimb de peşti şi recifuri de coral, cu toate că ştiau că acest lucru este ilegal. Apoi se liniştiră.

— Priveşte ce-am găsit, îi arătă Rîul 1 Rîului 22. Acesta vru să-l apuce pe Robin şi să-l tragă în apele sale, dar Rîul 2 îl opri:

— Lasă-l, nu-i prieşte apa!

Rîul se retrase, apoi scoase din apele sale un con.

— Ce mai e şi asta, se miră Rîul 1.

— Habar n-am. A căzut de sus în apele mele, pe cînd mă odihneam între stîncile din vest. Vedeţi ce formă curioasă are?

— Într-adevăr, seamănă cu un fruct de cuim.

— Seamănă, dar nu este. Are orificii laterale şi e din metal. Ce-o fi?

Nu ştiau ce să răspundă. Conul trecu din val în val, fu întors pe toate fetele, pipăit cu atenţie de toate cele trei rîuri care nu se mai săturau să-i admire fineţea şi strălucirea.

— Orice-ar fi, conchise Rîul 22, pare complet inofensiv. Nu mişcă, nu emite radiaţii, nu taie, nu ucide! Luă conul şi-l aruncă alături de Robin.

— În schimb, noi am găsit ceva care mişcă şi emite sunete, zise Rîul 1.

— Vorbeşti de broasca aceea de pe stîncă?

— Nu e broască, interveni şi Rîul 2. Ţi-am spus: scoate sunete şi nu suportă apa! Ştii cumva ce este?

— Nu, clipoci Rîul 22. Am şi eu cîteva chestii de-astea la fund, dar nu mişcă! Şi zicînd acestea, scoase cîteva cadavre şi le aruncă pe plajă. Robin se trezi. Se frecă la ochi speriat şi se ridică cu greutate, tîrîndu-şi piciorul rănit. Aşteptă ca valurile ameninţătoare să se retragă şi se apropie de mal. Cercetă fiecare mort în parte, apoi căzu în genunchi, obosit, lîngă trupul inert al logodnicii sale.

— Oh, Ana, ţi-a fost dat să mori la milioane de kilometri de Pămînt, înecată în apele unei planete strălucitoare! Privi spre cer şi îşi acoperi faţa cu mîinile, orbit de lumină.

— Ce spune? întrebă Rîul 1.

— Nu-mi dau seama, răspunse Rîul 22. Sunetele emise sînt asemănătoare cu foşnetul plantelor de uscat, dar alcătuiesc cuvinte de neînţeles. Pariez pe zece peşti-umbre că această fiinţă gîndeşte ca şi noi!...

— Poate că ar fi mai bine să-l aruncăm în Oceanul Sintetizator, interveni Rîul 2.

— Nu, să vedem ce face. Uite, se îndreaptă spre fructul de cuim!

Robin se tîrî cu mare greutate pînă la navă şi deschise trapa, apoi pătrunse înăuntru. Valurile se apropiară mult, încercînd să vadă ce se petrece. Omul stătea aplecat asupra altui trup. După cîteva clipe se ridică şi îl trase afară.

— Unde sîntem? întrebă celălalt, trezindu-se.

— Nu ştiu, Hert, e o planetă netrecută pe hărţi! Aparatele de bord au amuţit. Mă bucur că trăieşti. Cum te simţi?

— Mă doare rău capul. M-am lovit de perete. Ceilalţi?

— Morţi!

— Şi Sue?... şi Ana?

Robin se încruntă şi îşi feri privirea.

— Toţi! Marea asta roşiatică i-a aruncat pe plajă... Avem totuşi noroc, se poate respira. Nu ştiu de ce, dar am o senzaţie ciudată, parcă m-ar urmări cineva. Poate că e din cauză că ne aflăm într-o lume străină, poate din cauza mării... De fapt, nici nu este o mare, mai degrabă un lac şi apa e bună de băut, în ciuda faptului că datorită culorii, îţi aminteşte de sînge!

Rîurile se retraseră puţin, parcă simţind că omul se teme de ele.

— Ce facem? întrebă Rîul 2. Îi aruncăm în Ocean sau nu?

— Stai puţin, zise Rîul 22. Eu încep să înţeleg... Cred că sînt veniţi de pe altă planetă. I-aţi văzut cum se uită într-una spre cer? Iar foşnetul ăsta e o discuţie, dar pe limba lor.

— Oare ei ne simt prezenţa? zise Rîul 1.

— Sigur că da. N-ai văzut cum arată spre noi cînd vorbesc? Ce vrei dovadă mai bună? Ce mi se pare mie ciudat este faptul că au tot timpul aceeaşi formă!...

— Să ascultăm, propuse Rîul 2, poate reuşim să le deprindem limba. Ar fi o experienţă interesantă pentru noi!

Apele se liniştiră. Nu se mai vedea nici un val. Totul încremenise.

— Priveşte, strigă Hert uimit, parcă a îngheţat. Mi-e frică! Visez sau...

— Foarte straniu, observa gînditor Robin. E foarte cald, n-aveau cum să îngheţe. Hm!

Hert se apropie şi îşi cufundă mîna în apă, apoi şi-o retrase repede.

— Nu-i a bună, spuse el şi se îndreptă spre navă, făcîndu-i semn lui Robin să-l urmeze.

— De ce te sperii, zise acesta, monştrii de pe Inn nu te-au înspăimîntat atît de mult!

— Aceia erau un pericol direct de care ştiam în orice clipă.

— Vezi? Poţi să ştii ce este periculos sau nu?

— Nu, dar trebuie să ne ferim!

— Să ne ferim? Într-o lume ostilă, chiar tu însuţi poţi să-ţi fii duşman. Poate că tot ce vedem acum sînt simple iluzii!

— Chiar dacă ai dreptate, eu nu risc. Cît combustibil mai avem?

— Destul, dar cum aflăm care este soarele nostru? Pilotul robot e distrus, aparatele de orientare moarte. Putem nimeri pe o planetă şi mai ostilă. Cel mai bun lucru este să aşteptăm una din navele ce trec spre

Orion.

— Să stau aici cînd pot să mă mişc? Nu, asta n-o fac! Mergi?

Robin se încruntă şi pe moment nu răspunse. Într-un tîrziu spuse:

— Nu, pleacă singur!

Hert intră în navă şi porni motoarele. Robin îl urmă, îşi luă cîţiva saci cu alimente şi o lopată, apoi părăsi racheta. Se apropie de morţi, căutînd din ochi un loc potrivit. Privirile îi fură din nou atrase de marea roşiatică ce începuse să mişte, făcîndu-l să fie cuprins de un sentiment funest.

— Ce se aude? Ce-i zgomotul ăsta? întrebă Rîul 1.

— L-am mai auzit, îi răspunse Rîul 22, atunci cînd corpul acela a căzut din cer. Văzură nava ridicîndu-se încet, pe o traiectorie tangentă la planetă.

— Să-l prindem, strigă Rîul 1, făcînd bulboace de supărare.

Rîul 2 ridică un val şi acoperi conul, trăgîndu-l spre sine.

— Îl vom arunca în Oceanul Sintetizator, mai zise Rîul 1, azvîrlind nava cu putere spre Rîul 22.

Robin văzu spirala de ape mai înaltă decît cel mai fantastic lucru imaginat de om şi înţelese totul. Două lacrimi îi apărură în ochi. Înfipse cu ură lopata în nisip. Încă mai avea în minte imaginea navei cuprinsă de ape. „Prostul”, murmură el şi acest cuvînt i se derulă pe scoarţă mult timp.

Apele se retraseră de lîngă stîncă şi cele trei rîuri îşi luară rămas bun. Făcură ochiuri de apă şi mai cercetară încă o dată fiinţa, apoi se depărtară. Îşi săpară cîte o matcă şi se revărsară cu zgomot, ducînd cu ele peşti, alge, rădăcini şi pietre cubice, culese pe drum. Omul privi îngrozit această uriaşă forţă şi se trase involuntar înapoi. În faţa lui se desfăşura acum imaginea unui pămînt sterp, lipsit de orice formă de vegetaţie, pămînt ale cărui margini, oricît încercă, nu reuşi să le cuprindă cu privirea.